

Trotsky, diktatorsväldets symbol

Alexander Berkman

1929

Det fanns på sin tid i en liten brackhåla där jag för tillfället vistades, en sådan där champion-slagskämpe då och då gjorde sig ett extranöje av att pryglar upp alla stackars ynglingar i trakten vilka ej voro så starka och stridbara som han själv. Och hur det nu var så spred sig ryktet om hans vilda mod och slagfärdighet allt vidare omkring, görande förstås alla andra slagskämpar färdiga att spricka av avund. Men när allt kommer omkring så är ju dock ingen värst här i världen, och en vacker dag begav det sig ej bättre än att då vår championslagkämpe skulle till att pryglar upp en nyss till byn anländ främling, denne visade sig ingalunda vara den som ville vara den sämste, utan fastmera helt respektlöst tog och genomtyglade den dittills obesegrade kämpen så pass rejält, att han väl aldrig känt på maken, men lämnade valplatsen jämrande sig högljutt samt klagade i högan sky över att den främmande motståndaren ej slagit honom regelrätt, utan fastmera använt sig av oärliga metoder m. m. sådant.

Detta är bilden av den nu slagne och besegrade f. d. revolutionsslagskämpen och stränge diktatorn Leo Trotsky. Det hör nämligen alltid till de värsta tyrannernas natur att klaga högljutt när de händelsevis själva få smaka på vad de varit så ivriga att vilja servera andra. Och jag vet sannerligen för min del inte varför någon anständig människa egentligen skulle öda någon sympati på honom. Ingenting av allt det som Stalin gjort Trotsky, har nämligen Trotsky å sin sida underlåtit göra åt andra då han satt vid makten och var diktator.

Trotsky klagar över att Stalin undertrycker den opposition för vilken han (Trotsky) är ledaren. Men har han då någon rätt att beklaga sig däröver? Vad gjorde han ej själv då han var herre? Blev icke arbetaroppositionen av 1920-1921 under ledning av Shliapnikov såväl som även den Miasnikov'ska vänsteroppositionen samt de revolutionärt-syndikalistiska och anarkistiska organisationerna av Trotsky utpekade som antirevolutionära och såsom sådana värda den hänsynslösaste förföljelse? Och de tappra, goda matroserna i Kronstadt, vilka av Trotsky själv benämndes »Revolutionens stolthet och ära», blevo icke de på Trotskys högsteigna befallning nedskjutna i tusental därför att de vågade framställa fordran på ärliga val till sovjet?

Ack, Trotsky har visst ingen rätt att klaga över sitt slutliga öde! Han är själv endast en av de många som krossats under det bolsjevikiska diktatorsväldets juggernautvagn. Men det var Trotsky själv jämte Lenin som byggde upp, skapade till, den där juggernautvagnen. Trotsky är både dess offer nu, och symbolen för dess kommande undergång. Juggernautsvagnens väg går fram över döda människokroppar tills dess att deras mängd blir så stor att de torna upp sig berghögt omkring densamma, fast slutligen gör att den kör ohjälpligt fast samt blir begravd under eländet den ställt till.

Napoleon och Trotsky, Lenin och Mussolini, de hava alla en gång varit sådana där allt under sig förkrossande juggernautvagnar, men resultatet har alltid blivit detsamma, den egna undergångens. Historien har föga respekt för s. k. stora namn; och den är ej heller ett kinematografiskt återgivande av händelser endast. Historien är en process betecknande människans andliga allt högre utveckling. Och de krafter som söka förhindra denna utveckling kunna måhända för tillfället snedvrider dess kurs, men till sist måste de dock finna sig uti att bli slängda åt sidan och ur vägen, varpå framåtmarschen går vidare igen i rätt riktning.

Trotsky och Lenin voro skaparna av det kommunistiska diktatorsväldet. Så länge de ännu stodo i opposition mot Romanow och Kerensky, var demokratin såväl som den politiska friheten och samma rätt för alla någonting heligt gu'bevars. Och de protesterade på det bestämdaste mot varje form av förtryck, censur och politisk förföljelse. Men framför allt dundrade de mot dödsstraffet och ivrade för dess avskaffande. Så snart som de lyckligt och väl kommit till makten emellertid, så förklarades demokratin vara något antirevolutionärt, och friheten förklarades vara borgerlig fördomsfullhet, varpå fängelsestraff och avrättningar blevo de stående argumenten mot dem som opponerade sig. Med blodig, järnhård terror regerade överherrarna i Kreml Rysslands hundra miljoner.

Trotsky, i egenskap av Stalins offer, ropar nu igen på sann demokrati. Då han var den mäktige styraren och ställaren ropade han på våld och brutalitet mot dem som bara vågade hysa demokratiska åsikter. Dagens diktators landsförvisning av gårdagens diktator saknar all historisk betydelse. Redan långt innan Trotsky landsförvisades var han en politiskt död man, saknande inflytande i Ryssland. Men som en varnande symbol för allt diktatorsvälde och allt tyranni står han nu där. Han representerar autokraten för vilken ingen plats mera finnes inom autokratien; partidespotismens förkämpe som fallit offer för det egna systemet; diktatorväldets teoretiker krossad av sin egen teori!

Alexander Berkman.



Alexander Berkman
Trotsky, diktatorsväldets symbol
1929

Tidningen Brand #21 1929

www.anarkistiskabiblioteket.se